

N:o 128.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 maj 1905.
— — — — Andra Kammaren den 12 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
angående ändringar i lagen om försäkringsrörelse.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 58.)

Till Konungen.

Enskilda motionärer vid innevarande riksdag hafva hemställt om ändring af lagen om försäkringsrörelse den 24 juli 1903, i syfte att lagens stadganden rörande premiereservens beräkning måtte dels vinna nödig klarhet och bestämdhet, dels så affattas, att tillämpningen af mindre solida beräkningsmetoder förebyggdes.

Lagens 121 § stadgar, att premiereserven hos ett lifförsäkringsbolag skall minst uppgå till skillnaden mellan kapitalvärdet af bolagets förbindelser till försäkringstagarna och kapitalvärdet af de nettopremier, som lifförsäkringstagarna må hafva att ytterligare erlægga. Ju högre nettopremierna och alltså deras kapitalvärde beräknas, desto mindre blir följaktligen premiereserven, desto mindre blir det belopp, bolaget är skyldigt reservera till fullgörande af framtida förpliktelser. Huru nettopremien skall beräknas, därom innehåller lagen icke någon föreskrift vidare, än att den skall beräknas efter de grunder — särskildt den räntefot och dödlighetstabell —, som af Eders Kungl. Maj:t fastställas.

På grund häraf har det ansetts kunna tillåtas en lifförsäkringsanstalt att ur den årliga bruttopremien uttaga en mindre nettopremie under de första än under de senare försäkringsåren; och lär det, enligt hvad från sakkunnigt håll uttalats, kunna inträffa, att af två bolag, som båda använda

samma räntefot och samma dödlighetstabell och som åt alldeles samma försäkringstagare lämnat lika stora försäkringar med alldeles samma försäkringsformer, likväl det ena, med tillämpning af detta premieberäkningsätt, sluppe undan med afsevärdt lägre premiereserv än det andra bolaget, som använde den vanliga beräkningsmetoden med konstanta nettopremier.

Ett sådant resultat har Riksdagen funnit vara hvarken öfverensstämmande med syftet af 121 § försäkringslagen eller i och för sig tillfredsställande. Det synes ock omintetgöra verkan af stadgandena i lagens 48 och 99 §§, i hvad de afse att begränsa rätten att uppföra anskaffningskostnader såsom tillgång. Tillåter man i fråga om premiereserven ett beräkningssätt, som väsentligt minskar denna ett försäkringsbolags viktigaste skuldpost, blir det möjligt för bolaget att kringgå nämnda föreskrifter i §§ 48 och 99.

Det synes därför vara önskvärdt, att 121 § försäkringslagen kunde fullständigas med en bestämmelse i syfte att, om icke föreskrifva ett visst sätt för nettopremiens beräkande, dock utesluta sådana beräkningssätt, som icke kunna anses med lagens anda och mening öfverensstämmande. Måhända kunde detta syfte vinnas genom att i nära öfverensstämmelse med 1895 års norska lagförslag stadga, att hvarje försäkrings nettopremie skall utgöra en under hela försäkringstiden konstant procent af bruttopremien.

Riksdagen tilltror sig emellertid icke att angifva någon bestämd lösning af denna försäkringstekniska fråga såsom den rätta, utan anser, att detta lämpligen bör öfverlämnas till Eders Kungl. Maj:ts pröfning.

Med stöd af det anförda hemställer alltså Riksdagen, det täcktes Eders Kungl. Maj:ts taga i öfvervägande, huruvida icke de i lagen om försäkringsrörelse af den 24 juli 1903 gifna stadganden rörande premiereservens beräkning, i hvad de afse lifförsäkring, behöfva ändras eller förtydligas i syfte att fullt trygga försäkringstagarnes intressen, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill förhållandena må gifva anledning.

Stockholm den 12 maj 1905.

Med undersätlig vördnad.
